

CHƯƠNG 09

Chân Hưng Kế Lộ

H

àn Tùng Linh rời biệt lâu của Bạch Phong Công Chúa, cùng với con Tuyết Nhi hướng ra cốc khẩu.

Chàng đoán rằng đối phương mai phục trong đám quái thạch đó, nhưng khi mới vượt qua thì chợt thấy hai tên hắc y hán tử bước tới gần.

Một tên ôm quyền hỏi:

- Có phải các hạ là Hàn Tùng Linh không?
- Chính là tại hạ.

Tên thứ hai trầm giọng nói:

- Chúng ta phụng mệnh Tổng giám tới đây chờ đã lâu!

Hàn Tùng Linh đã nhận ra một đám đông đứng giữa quảng trường dưới cốc khẩu nhưng cứ hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Tên thứ nhất nói:

- Nếu Hàn thiếu hiệp có đủ can đảm thì đi theo huynh đệ chúng ta.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Có phải Ngũ Thiên Khôi bảo người nói thế không?

Tên thứ hai tỏ vẻ hung hăng:

- Chúng ta muốn nói gì là quyền của chúng ta, cần gì ai dạy bảo?

Hàn Tùng Linh danh giọng:

- Bằng hữu! Nếu được cử tới mời khách thì hãy ăn nói lễ độ một chút!

Tên kia “hừ” một tiếng nói:

- Chúng ta tới đây để áp giải người, cần gì lễ...

Chữ “độ” chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì hần chợt thấy mắt hoa lên, chưa kịp nhận ra vật gì thì rú lên một tiếng, người bắn xa ba bốn trượng, miệng phun cả máu lẫn mấy cái răng, lăn lộn trên mặt tuyết.

Tên kia thấy vậy dờ người ra.

Hàn Tùng Linh quát:

- Dẫn đường!

Tên hán tử không dám nói nửa lời, liếc nhìn đồng bọn rồi quay người hướng ra cốc khẩu.

Bấy giờ trăng đã lặn từ lâu nhưng sắp bình minh, dưới ánh sáng mờ đục do tuyết phản quang, có thể thấy đứng đầu đám người là Ngũ Thiên Khôi với một lão nhân bận hồng y, râu tóc trắng bạc, chừng tám mươi tuổi nhưng da mặt vẫn rất hồng hào, nếu tướng mạo không quá hung ác thì có thể nói là một vị tiên phong đạo cốt.

Hàn Tùng Linh đoán rằng hồng y lão nhân này là sư phụ của Ngũ Thiên Khôi.

Hai bên tả hữu Ngũ Thiên Khôi và lão nhân mỗi bên có mười tên thanh y võ sĩ, phía sau chừng bảy tám chục tên hắc y hán tử.

Căn cứ vào trang bị và y phục cũng như nhân số, Hàn Tùng Linh đoán rằng bọn thanh y võ sĩ là ngoại nhân mới được phái đến, còn bọn hắc y hán tử là người của Âm Mộng Cốc.

Chàng võ con Tuyết Nhi bảo nó bay đi rồi bình tĩnh tiến thẳng đến địch nhân, cách Ngũ Thiên Khôi một trượng mới dừng lại.

Thái độ lãnh ngạo của chàng làm bọn võ sĩ gương mi trợn mắt, tên nào cũng sẵn sàng chờ lệnh nhảy xổ vào động thủ ngay.

Bạch phát lão nhân gương đôi mắt cú nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, đôi môi mỏng dính động đậy nói:

- Quả nhiên có dũng khí.

Tên hán tử dẫn đường tới trước Ngũ Thiên Khôi cúi người chấp tay nói:

- Khải bẩm Tổng giám, lão Vi đã bị Hàn Tùng Linh đả thương.

- Có nghiêm trọng không?

- Bẩm, chỉ gãy mấy chiếc răng thôi!

Ngũ Thiên Khôi khoát tay bảo hấn lui ra rồi nhìn sang bạch phát lão nhân hỏi:

- Sư phụ, có cần thủ hấn không?

Bạch phát lão nhân đáp:

- Ta muốn xem hấn có bản lĩnh kinh nhân thế nào mà cả người cũng bị bại dưới tay hấn?

Ngũ Thiên Khôi quay lại quát:

- Hàn Tùng Linh! Huynh đệ bốn cốc đứng đây chờ để lãnh giáo mấy chiêu võ học bất truyền của Hàn Kiếm Môn. Lão phu nghĩ người sẽ không làm chúng ta thất vọng.

Hấn vừa nói xong thì từ phía cốc khẩu có bốn nhân ảnh lao vào, vừa tới hiện trường đã chiếm lĩnh phương vị vây lấy Hàn Tùng Linh. Chỉ nhìn qua khinh công cũng đủ biết thân thủ không tầm thường.

Chàng lướt mắt nhìn hai tên trước mặt hỏi:

- Các người tất không phải đệ tử Âm Mộng Cốc, đúng không?

Một tên đáp:

- Hoa Gia Tứ Hổ chúng ta tuy không phải là người của Âm Mộng Cốc, nhưng từ nay thì việc đó không còn phân biệt nữa.

Tên khác hùng hổ nói:

- Tiểu tử! Chúng ta tới đây không phải để đấu khẩu. Người xuất binh khí đi!

Hàn Tùng Linh đưa kiếm lên đáp:

- Đối với các người thì thế này đủ rồi. Hàn mỗ không cần rút kiếm đâu. Các vị muốn dùng binh khí nào tùy ý, cả bốn người vào một lúc cũng được.

Tên đứng trước mặt bên phải Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu tử cuồng ngạo! Một mình Hoa Tri Nghĩa ta đã dư sức thu thập người rồi! Tiếp chưởng!

Dứt lời lao tới, vung hữu chưởng đánh ra như chớp.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đưa thanh kiếm nằm nguyên trong vỏ ra đỡ.

Không ngờ chưởng của Hoa Tri Nghĩa vừa phát ra chỉ là hư chiêu, hấn vừa phát ra đã thu lại, tả chưởng đả vận đủ công lực đánh ra còn nhanh hơn.

Hoa Gia Tứ Hổ thấy vậy nghĩ rằng Hàn Tùng Linh mắc lừa, Hoa Tri Nghĩa nhất định đắc thủ, cười to:

- Hô hô hô hô...

Ngay cả bạch phát lão nhân cũng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Một người đủ sức đánh bại Ngũ Thiên Khôi, làm sao không nhận ra Hoa Tri Nghĩa chỉ phát hư chiêu? Đương nhiên công lực của Hoa Gia Tứ Hổ có chỗ độc đáo nhưng không hơn được Ngũ Thiên Khôi, chẳng lẽ hấn mất tinh thần?

Nhưng ý nghĩ đó lập tức được thay bằng ý nghĩ khác, đồng thời tiếng cười của ba tên trong Hoa Gia Tứ Hổ vừa phát ra đầy đắc ý thì bỗng đông kết lại giữa chừng!

Bởi vì tả chưởng Hoa Tri Nghĩa sắp đánh tới mục tiêu thì bị Hàn Tùng Linh dùng tay phải chộp lấy Uyển mạch, lập tức công lực hoàn toàn bị tiêu thất, đờ người ra như pho tượng, mặt tái nhợt như gà cắt tiết!

Bạch phát lão nhân buộc miệng kêu lên:

- Nhanh! Quả là thần tốc!

Việc Hoa Tri Nghĩa bị nếm khổ đầu tạo ra hai thứ tình cảm đối với Ngũ Thiên Khôi, thứ nhất hấn thấy mình có phần an ủi vì không phải chỉ riêng mình hèn kém, mặt khác càng tăng thêm mối thù hận với Hàn Tùng Linh.

Đương nhiên có sư phụ bên cạnh cùng hàng trăm cao thủ, hấn không chút nghi ngờ rằng hôm nay chính tay mình nhất định sẽ trả được mối hận.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi:

- Sao các người không cười nữa đi?

Hoa Tri Nghĩa oằn người lại, các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, vừa đau vừa thẹn nói ngắt quãng:

- Tên họ Hàn... chớ cuồng ngạo... rồi ngươi sẽ... trả giá... rất đắt... cho...

- Bây giờ ngươi hãy quan tâm đến việc mình sẽ trả giá cho việc tiếp tay cho bọn phản tặc trước đã!

- Ngươi dám... làm gì ta?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Lấy mạng ngươi!

Hoa Tri Nghĩa đọc thấy sự tử vong trên mặt đối phương, toàn thân nhũn đi.

Tên đứng phía trước bên tả là Đại Hổ Hoa Tri Nhân nói:

- Tiểu tử họ Hàn! Biết điều thì hãy dành cho mình một lối thoát. Nếu người dám làm gì hại đến nhị đệ ta thì sẽ trả giá gấp mười!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Giá cao gấp mười cái chết là gì?

Hoa Tri Nhân nói:

- Hàn Tùng Linh! Ta khuyên người tốt nhất nên thả người.

- Tại hạ có thể giao Hoa Tri Nghĩa cho các người.

Hoa Tri Nhân mặt tươi lên, nói:

- Ta bảo đảm tính mạng người được an toàn.

Hàn Tùng Linh nói:

- Bằng hữu, người hiểu sai ý ta rồi! Tại hạ trả Hoa Tri Nghĩa cho các người nhưng sau khi hấn đã biến thành tử thi. Ta cũng khuyên các người một câu, Hàn mỗ không có nhiều thời gian ở đây, ngoại trừ sư đồ Ngũ Thiên Khôi ra, ta không muốn giết thêm ai nữa. Vì thế tốt nhất các người hãy đứng ngoài cuộc.

Dứt lời phát tay.

Hoa Tri Nghĩa rú lên thảm thiết, người bị bắn lên không, máu phun ra tung tóe, khi Hoa Tri Nhân nhảy lên tiếp lấy, nhìn lại thấy nhị đệ đã trở thành một cái xác không hồn!

Ba tên còn lại trong Hoa Gia Tứ Hổ mặt đều biến sắc.

Ngũ Thiên Khôi nhìn sang bạch phát lão nhân hỏi:

- Sư phụ, có cần tăng viện cho chúng không?

Bạch phát lão nhân xua tay:

- Đừng vội!

Hai tên Hoa Tri Lễ, Hoa Tri Tín đứng sau lưng Hàn Tùng Linh cùng găm lên, song song lao vào cừu nhân, bốn chưởng cùng xuất.

Cự li chỉ bảy tám thước, Hoa Tri Lễ và Hoa Tri Tín với lòng căm thù nhị ca bị giết, hiển nhiên đã dốc toàn lực, bốn chưởng đánh ra như vũ bão ắt sẽ làm đối phương tan xương nát thịt.

Bây giờ mọi ánh mắt đang tập trung vào cuộc đấu nên không ai phát hiện được có bảy người lặng lẽ tiến tới ẩn mình trong đám quái thạch cách hiện trường chừng năm sáu trượng.

Đó là Bạch Phong Công Chúa, tử muội Úc Liên và bốn tử y tỳ nữ.

Hoa Tri Lễ và Hoa Tri Tín hùng hổ xuất chưởng đánh vào, nhưng chưa tới mục tiêu thì bỗng thấy mắt hoa lên, Hàn Tùng Linh không biết dùng thân pháp thế nào biến đâu mất, đồng thời chúng cảm thấy kinh phong đã ập tới sau lưng...

Hai tên này hiểu ra mối đe dọa nhưng đã không còn tránh được nữa, trong lúc đó Hoa Tri Nhân và Ngũ Thiên Khôi đứng ngoài lại không nhận ra mối uy hiếp gì, chỉ thấy Hàn Tùng Linh quay ngược thanh bảo kiếm còn nguyên trong vỏ phát ra.

Hoa Tri Lễ và Hoa Tri Tín đang chồm tới bất thần rú lên, cùng song song ngã sấp mặt xuống, hậu tâm đều bị thủng một lỗ bằng ngón tay, cả trước ngực lẫn sau lưng máu tuôn ra như suối.

Ngũ Thiên Khôi kinh dị kêu lên:

- “Đạn chỉ thần công”?

Bạch phát lão nhân lắc đầu:

- Không phải.

Ngũ Thiên Khôi lại hỏi:

- Nhưng đệ tử thấy hấn không phát kiếm mà?

Bạch phát lão nhân giải thích:

- Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm là vật chí bảo võ lâm, so với các loại binh khí khác có chỗ bất đồng. Hai tua kiếm màu hồng cũng có thể giết người.

Ngũ Thiên Khôi rúng động hỏi:

- Sư phụ, chẳng lẽ tua kiếm cũng là binh khí? Vậy thì Hàn Tùng Linh vừa thi triển chiêu gì?

- Hoa Gia huynh đệ vừa bị giết bởi tua kiếm. Nhưng trong giang hồ chỉ mới nghe truyền ngôn, không ai biết đó là chiêu thức gì. Nhưng theo lão phu suy đoán thì khả năng đó là chiêu Hồng Vân Di Lục Hợp.

Ngũ Thiên Khôi hỏi lại:

- Đó có phải là tuyệt chiêu cuối cùng trong kiếm pháp của Hàn Kiếm Môn không?

Bạch phát lão nhân trầm ngâm nói:

- Người ta nói rằng đó chưa phải là chiêu sát thủ lợi hại nhất của Hàn Kiếm Môn mà chỉ mới là khúc khởi thức thôi.

Ngũ Thiên Khôi mặt mày tái nhợt hỏi:

- Chỉ mới là khởi thức mà đã đáng sợ như thế, những chiêu sát thủ khác còn lợi hại hơn bao nhiêu?

Giọng nói của bạch phát lão nhân chợt trở nên trầm trọng:

- Phải! Nếu hấn luyện thành toàn bộ kiếm pháp, đặc biệt là chiêu sát thủ cuối cùng, chỉ e...

- Sư phụ, chiêu sát thủ lợi hại nhất gọi là gì?

- Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt!

Ngũ Thiên Khôi hỏi:

- Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt? Nghĩa là trong một chiêu bao hàm đến chín thức?

Bạch phát lão nhân lắc đầu:

- Hàn Kiếm Môn là một môn phái cực kỳ thần bí. Trong giang hồ không ai biết chiêu kiếm đó ra sao. Có lẽ vừa rồi chúng ta đã sai lầm. Lẽ ra không nên để hấn đến Lãnh Đàm Cốc mới phải...

Ngũ Thiên Khôi tán đồng:

- Đúng là phải như thế...

Hoa Tri Nhân đặt thi thể Hoa Tri Nghĩa xuống, mặt đỏ bừng rồi lại tái xanh, răng nghiến chặt, bước từng bước một tiến tới trước mặt Hàn Tùng Linh.

Giọng chàng cất lên như lời phán xử của tử thần:

- Hãy nhớ rằng trong Hoa Gia Tứ Hổ chỉ còn lại một mình ngươi thôi đấy! Hàn mỗ cảnh báo trước, chỉ cần ngươi động thủ là lập tức đi theo đường ba huỳnh đệ của ngươi ngay!

Hoa Tri Nhân nghiến răng đáp:

- Ta sẽ liều mạng với ngươi!

Có lẽ lúc đó thần trí của hắn không còn tỉnh táo nữa, còn cách bảy tám thước mà vẫn tiếp tục tiến lên.

Cả trăm người vây quanh đấu trường không ai thốt lên một tiếng, tĩnh lặng đến kinh nhân. Đến cách ba thước, Hoa Tri Nhân mới dừng lại, từ từ đưa hữu chưởng lên nói:

- Tên họ Hàn! Có giỏi thì tiếp ta một chưởng này!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ sẽ không để người thất vọng đâu.

Cách hai trượng, Ngũ Thiên Khôi nhìn sang sư phụ lo lắng nói:

- Lão nhân gia! Với công lực của Hàn Tùng Linh, nhất định Hoa Tri Nhân bị đánh chết mất!

Bạch phát lão nhân đáp:

- Cứ để hắn tiếp chiêu này, từ đó ta có thể phán đoán ra hắn đã luyện thành tuyệt chiêu Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt hay chưa?

Ngũ Thiên Khôi hỏi:

- Căn cứ vào nội công mà phán đoán hay sao?

Bạch phát lão nhân gật đầu:

- Phải! Muốn luyện được chiêu này cần phải có nội công cực kỳ thâm hậu mới được!

Trong khi đối đáp với Ngũ Thiên Khôi, lão vẫn không rời mắt khỏi hai đối thủ.

Hàn Tùng Linh tay phải cầm kiếm, tay trái buông thõng tựa hồ không có chút phòng bị gì. Nhưng chính điều đó lại làm cho Hoa Tri Nhân trở nên ngập ngừng.

Mặc dù vậy, hắn vẫn từ từ đẩy chưởng ra, khi cách đối phương chỉ một thước thì chột quát to một tiếng đánh sang.

Hàn Tùng Linh nói:

- Cút!

Tả chưởng đang để ngang thắt lưng, vung lên nhanh như chớp vừa kịp tiếp chưởng đối phương.

Chúng nhân không thấy cử động mà chỉ thấy một đường sáng lóe lên nhanh như ánh chớp.

Một tiếng nổ dữ dội phát ra, Hoa Tri Nhân bị đánh bật ngược lại hai trượng, thất khiếu trào máu, chết ngay tại chỗ.

Bạch phát lão nhân biến ngay sắc mặt. Lão cũng biết công lực của Hoa Tri Nhân không cao, nhưng qua một chưởng vừa rồi cho thấy so với đối phương hẳn kém rất xa.

Ngũ Thiên Khôi không nín nhịn được nữa, vung tay quát:

- Tất cả xông vào!

Chúng nhân lúc đó còn kinh hồn lạc phách, nghe quát mới định thần, mười mấy tên thanh y võ sĩ rút binh khí xông vào, miệng quát vang như sấm, từ bốn phương tám hướng tay vung đao kiếm quét ngang bổ dọc, rắp tâm băm nát Hàn Tùng Linh.

Chàng biết trong trường hợp này cần phải trở thần uy mới làm nhụt chí đối phương, tay phải vung Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên quét vào giữa nhân quần.

Tiếng la thảm vang rền sơn cốc nghe vô cùng rùng rợn, máu rơi thây đổ ngổn ngang chỉ chớp mắt đã có sáu bảy tên bỏ mạng. Bọn còn lại hốt hoảng nhảy lui.

Bạch Phong Công Chúa mắt không rời đấu trường, thở dài nói:

- Thủ đoạn thật độc ác!

Úc Liên đứng bên cạnh nói:

- Công Chúa, chắc Hàn công tử có ý đồ. Hơn nữa bọn kia không phải là người của bốn cốc.

Bạch Phong Công Chúa lắc đầu nói:

- Dù là ai cũng không được sát tuyệt như thế.

Úc Liên cố biện bạch:

- Tỳ nữ nghĩ Hàn công tử không phải là kẻ lạnh máu giết người đâu!

Bạch Phong Công Chúa không nói nữa tiếp tục nhìn vào đấu trường.

Hàn Tùng Linh vừa xuất chiêu sát thủ giết sáu bảy tên thanh y võ sĩ, làm cho bọn này lúc đầu hết sức hung hăng, thấy Hoa Gia Tứ Hổ và đồng bọn bị tàn sát như thế đều kinh hồn táng đờm.

Hàn Tùng Linh hướng sang đám hắc y hán tử sảng giọng nói:

- Các bằng hữu! Hàn mỗ tin rằng trong số các vị đại đa số tha hương tới đây đều ôm hoài bão phục quốc, trung thành với cựa triều và Công Chúa. Tại hạ cũng nghĩ không ít trong số các vị là hậu nhân của những bậc trung liệt của Minh triều. Vừa rồi Ngũ Thiên Khôi đã lộ rõ bộ mặt thật bán chúa cầu vinh, quy hàng bọn tội phạm của võ lâm và Thanh triều, đưa lang sói vào nhà mưu hại Bạch Phong Công Chúa, hạ độc thủ với Mai bà bà và nhiều tỳ nữ của Công Chúa. Bây giờ sư đồ Ngũ Thiên Khôi lợi dụng các vị để phục vụ cho mưu đồ đen tối của mình. Các vị hãy nghĩ xem, Âm Mộng Cốc trước đây là sao, bây giờ thế nào? Sau khi sư đồ Ngũ Thiên Khôi đem Công Chúa hai tay dâng cho chủ mới để hưởng chút lộc thừa, số phận của cá vị sẽ ra sao?

Chàng nói dứt lời, trong đám hắc y hán tử vang lên tiếng xôn xao.

Đột nhiên có người cao giọng nói:

- Tên họ Hàn! Vì sao ngươi tới đây liêu mình vì Bạch Phong Công Chúa? Có phải là ra tay dẹp bất bình không?

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn, thấy người vừa hỏi là một trung niên hán tử cao lớn trong đám thanh y võ sĩ, liền đáp:

- Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, đó là một nguyên nhân.

Người kia hỏi:

- Còn nguyên nhân nào khác?

- Vì bản thân Hàn mỗ.

Người kia cười hắc hắc nói:

- Vì bản thân ngươi? Có phải do Công Chúa quá xinh đẹp không?

Chúng nhân cười rộ lên.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng hỏi:

- Bằng hữu cũng vì sắc đẹp của Công Chúa mà tới đây?

Tên kia đáp chột hỏi:

- Ngươi biết ta là ai không?

Hàn Tùng Linh cười khẩy đáp:

- Hiển nhiên là thủ hạ dưới trướng Tam Phật Đài, có gì mà chẳng nhận ra?

- Làm sao thấy được?

- Việc đó không cần giải thích. Bản thân người tự biết điều đó, sư đồ Ngũ Thiên Khôi cũng vậy, thế là đủ. Tuy nhiên muốn chứng minh điều này không khó.

- Chứng minh thế nào?

- Muốn liên lạc với Ngũ Thiên Khôi đương nhiên người phải mang theo tín phù. Một lúc nữa việc này sẽ được chứng minh. Nhưng bây giờ người trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Tên kia đáp:

- Ta cũng là một nam nhân, đương nhiên không ngoại lệ. Nhưng đó không phải là mục đích chủ yếu.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Mục đích chủ yếu của người là đến hiệp trợ với sư đồ Ngũ Thiên Khôi để bức ép Công Chúa thuận tình với thượng cấp của các người?

Trong đám đông lập tức phát ra nhiều tiếng xì xào, căng thẳng nhất là trong số bảy tám chục đệ tử Âm Mộng Cốc, thậm chí còn xảy ra xung đột.

Ngũ Thiên Khôi chợt quát lên:

- Hàn Tùng Linh! Đừng bày kế ly gián vô ích. Chúng ta trung thành với Công Chúa đã mấy chục năm, nay một tên không rõ lai lịch từ đâu tới định ly gián chúng ta, ngay đến một đứa trẻ cũng không tin đâu!

Hàn Tùng Linh nói:

- Tin hay không thì có kết quả ngay bây giờ thôi!

Chàng nhìn tên hán tử cao lớn hỏi:

- Bằng hữu! Tại hạ muốn lấy trong túi người chiếc tín bài.

Tên hán tử tức giận quát lên:

- Người mà xứng?

Hàn Tùng Linh buông lời khiêu khích:

- Như vậy là người thừa nhận?

- Thừa nhận gì?

- Thừa nhận có mang theo tín bài của Tam Phật Đài để liên lạc với Ngũ Thiên Khôi.

Tên hán tử đưa mắt nhìn Ngũ Thiên Khôi, thấy đối phương gật đầu liền bước ra nói:

- Hàn Tùng Linh! Ta là một người thân thích với Ngũ Tổng Giám. Hàng năm Tổng giám đều chiêu mộ thêm nhân thủ, đó là chuyện bình thường. Người thô cái trò ly gián đi, chẳng ai tin đâu. Ta có thể chứng minh trước mọi người rằng chẳng mang theo tin bài nào trong người cả!

Nói xong lộn hai túi áo, tơi ra một số bạc và mấy thứ đồ vật nhưng không có tin bài nào cả.

Bất thần Hàn Tùng Linh xuất thủ như chớp, chộp lấy Uyển mạch tên hán tử.

Tên này không kịp phản ứng, rên lên một tiếng mặt tái đi, nghiêng răng nói:

- Người dám...

Hàn Tùng Linh vận lực bóp mạnh làm tên hán tử im bật, mồ hôi vã ra.

Hàn Tùng Linh dùng mũi kiếm lách nhẹ vào ngực áo trong của tên hán tử làm một vật màu vàng rơi ra lăn xuống mặt tuyết.

Hàn Tùng Linh đẩy tên hán lùi lại nhặt vật dưới tuyết lên, thấy đó là một tấm thẻ đồng dài năm tấc, rộng hai tấc.

Chàng liếc qua tấm thẻ rồi ném vào đám hắc y hán tử nói:

- Vị nào đọc giúp xem trên đó khắc những gì?

Một tên hán tử nhận được tin bài, vội cung kính trao cho một trung niên hán tử nói:

- Trình phó Tổng giám!

Trung niên hán tử là phó Tổng Giám Âm Mộng Cốc Đơn Kiếm Hồng, liếc nhìn qua tấm đồng bài, nhìn Ngũ Thiên Khôi ngập ngừng chốc lát rồi đọc to:

- Dương Thanh Nguyên, đệ tử Tam Phật Đài.

Trong đám hắc y hán tử lại huyên náo lên, trong khi bọn thanh y võ sĩ thì yên lặng, tức giận nhìn Hàn Tùng Linh.

Sư đồ Ngũ Thiên Khôi nằm mộng cũng không ngờ sự tình nhanh chóng chuyển hướng thành bất lợi đối với mình như thế, tuy nhiên chúng vẫn tin chắc rằng Hàn Tùng Linh khó thoát khỏi tay mình.

Hàn Tùng Linh nhìn tên thanh y võ sĩ cao lớn Dương Thanh Nguyên mặt mày tái xanh đứng cách ba bước, trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu! Tại hạ nghĩ nhà ngươi phụng mệnh Tam Phật Đài tới đây ắt đã xác định trước có thể bỏ mình tại Âm Mộng Cốc?

Dương Thanh Nguyên đáp:

- Tại hạ chỉ phụng mệnh hành sự.

Hàn Tùng Linh xẵng giọng nói:

- Các vị bằng hữu! Bây giờ thì thật giả đã rõ rồi. Nhưng ai vẫn cam tâm bội phản Công Chúa thì hãy theo sư đồ Ngũ Thiên Khôi cùng với bọn đệ tử của Tam Phật Đài quyết đấu với Hàn mỗi một trận. Ai còn lương tâm, trung thành với Công Chúa thì xin lùi lại!

Việc Hàn Tùng Linh diệt Hoa Gia Tứ Hổ và bảy tên đệ tử Tam Phật Đài cùng với việc vạch trần bộ mặt phản bội của Ngũ Thiên Khôi đã có tác dụng rất lớn đến tinh thần của đám đệ tử Âm Mộng Cốc.

Đơn Kiếm Hồng bước lên trước mặt Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Tại hạ là Đơn Kiếm Hồng, phó Tổng giám Âm Mộng Cốc. Xin Hàn thiếu hiệp thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng. Ở đây vẫn còn nhiều người chưa rõ, ngoài việc lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ ra còn nguyên nhân nào khác không?

Ngũ Thiên Khôi nói:

- Hắn đã nói rằng vì sắc đẹp của Công Chúa, ngươi còn hỏi gì nữa?

Hàn Tùng Linh nói:

- Công Chúa quả thật rất đẹp...

Đơn Kiếm Hồng nói:

- Chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp làm thế là vì sắc đẹp của Công Chúa?

Hàn Tùng Linh hỏi lại:

- Đơn huynh cho tại hạ là hạng người nào?

Đơn Kiếm Hồng đáp:

- Giang hồ võ sĩ, hào môn thiếu gia.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Không dám! Tại hạ chỉ là một kẻ giang hồ lạc phách, tên lãng tử tử cố vô thân.

Đơn Kiếm Hồng nhíu mày nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Hàn thiếu hiệp, huynh đệ không thể tin vào điều đó. Chỉ e trong số người tại hiện trường cũng ít người tin.

- Đơn huynh sai rồi! Ít nhất ở đây có không dưới ba mươi người biết rõ điều này. Dịch Cư Hiền và Ngũ Thiên Khôi là một trong số đó. Chúng đã được Tam Phật Đài cho người thông báo về thân thế tại hạ. Mục đích cốt yếu nhất của Tam Phật Đài là tiêu diệt tại hạ, người sống sót duy nhất của Hàn gia.

Đơn Kiếm Hồng lại hỏi:

- Như vậy nghĩa là Tam Phật Đài là cừu nhân của thiếu hiệp?

Hàn Tùng Linh gật đầu;

- Không sai. Bây giờ các vị đã hiểu vì sao Hàn mỗ đã tới đây rồi chứ?

Đơn Kiếm Hồng chấp tay nói:

- Bây giờ thì huynh đệ tin lời Hàn thiếu hiệp. Vì mục đích của chúng ta tương đồng, lại cùng chung kẻ thù, huynh đệ dù có phân thân nát cốt cũng quyết đứng về phía thiếu hiệp!

Tới đó hướng về đệ tử Âm Mộng Cốc cao giọng hỏi:

- Các huynh đệ có đồng ý như vậy không?

Mấy chục người cùng hô to:

- Chúng tôi xin thể cùng đi theo phó Tổng giám!

Ngũ Thiên Khôi nhìn sang bạch phát lão nhân hỏi:

- Sư phụ! Nên thết Đơn Kiếm Hồng trước chứ?

Lão nhân lắc đầu:

- Hãy tập trung đối phó với Hàn Tùng Linh trước. Giết được hắn rồi thì bọn kia tự khắc sẽ tan thôi.

Đơn Kiếm Hồng hỏi tiếp:

- Hàn thiếu hiệp, nếu việc hôm nay thành công, thiếu hiệp có thể ở lại Âm Mộng Cốc một thời gian không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Thời gian của tại hạ rất ít, con đường trước mắt tại hạ đầy máu, ngay cả bản thân Hàn mỗ cũng chưa biết rõ sau này chúng ta có còn gặp lại nhau nữa hay không...

Đơn Kiếm Hồng cảm động nói:

- Hy vọng Hàn thiếu hiệp thành công. Chỉ cần Âm Mộng Cốc giữ được sự ổn định như trước đây, lúc nào cũng sẵn sàng chào đón thiếu hiệp.

Nói xong quay về chỗ cũ.

Bạch Phong Công Chúa nghe mấy lời Hàn Tùng Linh vừa nói ra, trong lòng hết sức xúc động.

Bây giờ thì nàng hoàn toàn tin vào lời của Mai bà bà, biết Hàn Tùng Linh cố tình tìm cách xa lánh là để giữ cho nàng cuộc sống bình yên. Nhưng làm như thế, trong tâm hồn nàng có được yên tĩnh không?

Úc Liên nói:

- Công Chúa! Vừa rồi Hàn công tử hành động như vậy là có lý. Nếu không đâu thể vạch trần được bộ mặt phản phúc của Ngũ Thiên Khôi? Công Chúa thấy như vậy có đúng không?

Bạch Phong Công Chúa không đáp.

Chờ một lúc không nghe trả lời, Úc Liên nhìn sang chợt nhận ra khuôn mặt Bạch Phong Công Chúa đăm lệt, kinh ngạc nói:

- Công Chúa khóc hay sao?

Bạch Phong Công Chúa thở dài đáp:

- Có lẽ số trời đã định ta sẽ sống mỗi mòn suốt đời trong Âm Mộng Cốc này ...

- Công Chúa lại nhớ nhà phải không?

- Không nhớ nhà thì còn nhớ ai nữa chứ?

Úc Liên chợt hỏi:

- Vì sao Công Chúa không làm theo lời Mai bà bà, đi cùng Hàn công tử?

Bạch Phong Công Chúa không đáp.

Úc Liên hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ đến bây giờ mà Công Chúa vẫn không tin Hàn công tử là người tốt hay sao?

Bạch Phong Công Chúa thở dài nói:

- Nhưng công tử có cần để ý gì đến tình cảm của ta đâu? Vừa rồi huynh ấy đã nói rõ, muội không nghe thấy hay sao? Công tử sẽ không ở lại, cũng không nghĩ đến chuyện quay về Âm Mộng Cốc nữa...

- Sao Công Chúa không cảm thông cho Hàn công tử? Huynh ấy đã thấy rõ con đường trước mắt mình đầy máu, vì thế không muốn làm cho Công Chúa đau khổ mà thôi. Nếu Công Chúa thực sự yêu thương công tử, sao không ở bên cạnh để chăm sóc giúp đỡ, đồng cam cộng khổ?

Úc Lan tiếp lời:

- Liên muội nói rất đúng. Công Chúa hãy tỏ rõ quyết tâm đi, chúng tôi xin một lòng theo hầu Công Chúa, dù hy sinh gian khổ bao nhiêu cũng không sờn!

Bạch Phong Công Chúa lắc đầu nói:

- Hàn công tử có quá nhiều việc phải làm, ta không muốn làm liên lụy tới huynh ấy.

Úc Liên cười nói:

- Việc đó không sợ đâu! Bây giờ công lực của Công Chúa đã tăng hơn trước đây rất nhiều...

Bạch Phong Công Chúa ngạc nhiên hỏi:

- Người nói gì?

- Vừa rồi tỳ nữ đã cho Công Chúa uống Thiên Niên Chu Quả do Hàn công tử tặng...

Bạch Phong Công Chúa kinh dị hỏi:

- Thế nào! hàn công tử tặng ta Thiên Niên Chu Quả ư? Vì sao người không nói gì cả mà dám nhận?

Úc Liên nói:

- Xin Công Chúa tha tội. Hàn công tử dặn rằng đối với Công Chúa linh dược đó vô cùng cần thiết, trong trường hợp xấu nhất nhờ nó mà có thể thắng được Ngũ Thiên Khôi. Công tử dặn rằng không được nói gì với Công Chúa cả, vì biết Công Chúa sẽ từ chối...

Bạch Phong Công Chúa thở dài nói:

- Vì sao chàng lại làm như thế? Thần dược đó đối với chàng quan trọng hơn ta rất nhiều...

Úc Liên nói:

- Hàn công tử rất quan tâm tới tương lai của Công Chúa. Vì thế mà trước khi rời Âm Mộng Cốc đã chuẩn bị chu toàn cho chúng ta. Tuy nhiên công tử không muốn ai biết nội tâm của mình.

Bạch Phong Công Chúa rầu giọng:

- Bây giờ thì ta đã hiểu lòng chàng, Tùng Linh biết mình như con thiêu thân lao vào lửa nên không muốn bất cứ ai mà mình quan tâm gần gũi mình. Nhưng lẽ ra chàng nên biết đôi khi cuộc sống còn thống khổ hơn cái chết.

Úc Liên hỏi:

- Như vậy là Công Chúa đã quyết định cùng đi với Hàn công tử rồi chứ?

Bạch Phong Công Chúa kiên nghị đáp:

- Phải. Nhưng các người hãy nhớ rằng sau này không được gọi ta là Công Chúa nữa. Bởi vì ta không muốn chàng gọi mình là Công Chúa.

- Nhưng đích thực là Công Chúa mà...

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Mọi người cũng biết chúng ta không còn hy vọng trở về. Quá khứ hãy để nó trôi qua. Hai tiếng “Công Chúa “ sẽ không bao giờ được ai nhắc đến nữa, chỉ là hồi ức và mang đến những kỷ niệm đau thương mà thôi.

Úc Lan chợt hỏi:

- Giả như Hàn công tử cự tuyệt không để chúng ta theo mình thì sao?

Bạch Phong Công Chúa đáp:

- Nhất định chàng sẽ cự tuyệt. Nhưng ta biết cách làm chàng chấp thuận.

Lúc đó trong đấu trường Ngũ Thiên Khôi đã ra lệnh cho bọn thanh y võ sĩ xông vào vây lấy Hàn Tùng Linh.

Đơn Kiếm Hồng nói:

- Hàn thiếu hiệp! Hãy để bọn đó cho chúng tôi!

Rồi vung tay hô lớn:

- Các huynh đệ! Bây giờ là lúc Âm Mộng Cốc chúng ta thanh lý môn hộ! Những ai trung thành với Công Chúa thì hãy theo bốn tọa diệt trừ bọn phản nghịch và đệ tử Tam Phật Đài!

Bảy tám chục tên hắc y hán tử hét vang, vung binh khí xông vào bọn thanh y võ sĩ tấn công.

Ngũ Thiên Khôi mặt mày tái nhợt hỏi:

- Sư phụ, cần giết sạch bọn này...

Bạch phát lão nhân gật đầu nói:

- Đánh rắn phải đánh giập đầu. Cứ giết Đơn Kiếm Hồng trước!

Ngũ Thiên Khôi “dạ” một tiếng lao sang Đơn Kiếm Hồng, còn bạch phát lão nhân vẫn không rời mắt khỏi Hàn Tùng Linh.

Giữa quảng trường lập tức diễn ra một cuộc hỗn chiến, hơn trăm người quần lấy nhau tàn sát.

Bọn đệ tử Tam Phật Đài còn lại mười lăm tên nhưng thân thủ đều cao hơn người của Âm Mộng Cốc, qua một lúc kịch chiến chúng chỉ bị đánh ngã hai tên, trong lúc đó đệ tử Âm Mộng Cốc đã thương vong hơn mười người.

Đơn Kiếm Hồng tả xung hữu đột, tay vung trường kiếm xông vào bọn thanh y võ sĩ, sau mấy chiêu chém chết hai tên địch, không nhận thấy Ngũ Thiên Khôi đang lao tới mình.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Chúng ta cũng tham chiến thôi!

Bảy người nhất tề xông ra khỏi đám quái thạch xông vào đấu trường.

Bạch Phong Công Chúa dẫn đầu quát lên:

- Sát!

Trong tiếng quát, song chưởng nhắm vào hai tên võ sĩ thanh y.

Úc Lan, Úc Liên và tử y tứ tỳ liên thủ với nhau tạo thành uy lực rất lớn tấn công địch.

Sự hiện diện của Bạch Phong Công Chúa và sáu tỳ nữ tăng thêm uy lực rất nhiều, sau chiêu đầu tiên đã đánh ngã bốn tên địch, đệ tử Âm Mộng Cốc càng phẫn chấn, vây chặt lấy đối phương tàn sát.

Đơn Kiếm Hồng vội đến trước Bạch Phong Công Chúa hành lễ:

- Ti chúc tham kiến...

Bạch Phong Công Chúa chột quát lên:

- Phó Tổng Giám cẩn thận sau lưng!

Chính lúc ấy có ba người trước sau cùng bổ tới sau Đơn Kiếm Hồng, đầu tiên là Ngũ Thiên Khôi xuất chưởng nhằm vào hậu tâm vị phó Tổng giám, người thứ hai là Hàn Tùng Linh phát chưởng đánh Ngũ Thiên Khôi, cuối cùng là bạch phát lão nhân công tới Hàn Tùng Linh!

Thân pháp và động tác của ba người quá nhanh nên không ai kịp phản ứng, Đơn Kiếm Hồng khi nghe Công Chúa cảnh báo cũng không kịp quay lại, không biết tính mạng mình như ngàn cân treo sợi tóc!

Hai tiếng nổ đồng thời vang lên, sau đó là một tiếng rú đau đớn, ba nhân ảnh bật sang ba phía.

Nguyên là Hàn Tùng Linh thấy Ngũ Thiên Khôi xuất chưởng ám toán Đơn Kiếm Hồng vội phi thân nhảy tới giải cứu, bạch phát lão nhân thấy vậy liền thừa cơ tập kích, một là để cứu mạng ái đồ, hai là thừa cơ hạ sát cường địch.

Nhưng Hàn Tùng Linh đã đề phòng điều này trước, tả chưởng chỉ xuất sáu bảy thành công lực đánh sang Ngũ Thiên Khôi, còn hữu chưởng dốc toàn lực đối phó với bạch phát lão nhân.

Ngũ Thiên Khôi bị bắn đi xa gần hai trượng, ngồi bệt xuống tuyết, miệng rỉ máu, hẳn là đã bị nội thương không nhẹ.

Hàn Tùng Linh tuy đối phó được với chưởng lực của bạch phát lão nhân nhưng trúng cách không chỉ lực điểm trúng vai tả, máu nhuộm đỏ tay áo trắng.

Bạch phát lão nhân xuất cả chỉ lẫn chưởng, thừa cơ tập kích đỉnh ninh có thể lấy mạng Hàn Tùng Linh, nhưng nào ngờ kết quả chỉ có thể làm chàng bị thương nhẹ, trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận đứng giương mắt nhìn đối phương trân trân.

Bấy giờ bọn đệ tử Âm Mộng Cốc đã giết sạch bọn thanh y võ sĩ tới đứng sau Công Chúa và phó Tổng giám.

Đơn Kiếm Hồng tới trước Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Hàn thiếu hiệp cứu được mạng huynh đệ, nhưng chính mình lại bị thương...

Hàn Tùng Linh xua tay nói:

- Chút thương tích ngoài da thịt không đáng ngại gì đâu. Nhất định sẽ có người bồi hoàn. Bây giờ tại hạ giao Ngũ Thiên Khôi cho phó Tổng giám.

Bạch phát lão nhân cười nhạt nói:

- Tiểu bối! Sẽ chẳng ai bồi hoàn cho ngươi, tên họ Đơn cũng không lấy được mạng Ngũ Thiên Khôi đâu!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ không phải nghĩ thế.

Bạch phát lão nhân gật đầu:

- Rất tốt! Vậy ngươi chuẩn bị động thủ đi! Lão phu đang muốn thỉnh giáo kỳ chiêu “Hong vân di lục hợp” của Hàn Kiếm Môn đây!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Nếu tôn giá có đủ bản lĩnh thì còn có thể còn được lĩnh giáo Kiếm Phi Cửu Châu Tuyết nữa!

Rồi hướng lên không gọi:

- Tuyết Nhi!

Con chim anh vũ sà xuống buông Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho Hàn Tùng Linh bắt lấy.

Bạch phát lão nhân thấy có loại thị đồng kỳ quặc như vậy, kinh ngạc nghĩ thầm:

- Trong thiên hạ quả thật chẳng thiếu gì quái sự, và kỳ bí nhất có lẽ là Hàn Kiếm Môn!

Lão tiến lên, tới cách đối phương năm thước thì dừng lại, từ từ đưa tả chưởng lên.

Đơn Kiếm Hồng nói:

- Hàn thiếu hiệp! Hãy lưu ý tay trái của Sơn Quân!

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Đa tạ phó Tổng Giám cảnh báo, tại hạ sẽ đề phòng.

Sơn Quân quát:

- Tiểu bối tiếp chiêu!

Dứt lời phát chưởng.

Hàn Tùng Linh cũng xuất tả chưởng nghênh tiếp.

- Bình!

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa làm chấn động cả sơn cốc, Hàn Tùng Linh bị đánh lùi ba bước còn Sơn Quân chỉ lùi một bước.

Lão nhân nhìn ba vết chân đối phương in sâu trên mặt tuyết rồi nhìn lên vai Hàn Tùng Linh thấy máu lại tiếp tục chảy ra, nổi e ngại trong lòng lập tức tan biến, cất một tràng cười cuồng ngạo nói:

- Tiểu bối! Âm Mộng Cốc này là chỗ tang thân ngươi rồi!

Bạch Phong Công Chúa bước tới gần Hàn Tùng Linh nói:

- Huynh đưa kiếm cho tôi đi!

Hàn Tùng Linh ngật ngưỡng chốc lát rồi trao Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho nàng.

Bạch Phong Công Chúa nhận lấy, nhìn lên vai chàng hỏi:

- Vết thương có nghiêm trọng lắm không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Chỉ sướt qua da thịt thôi, không có gì đáng ngại. Xin Công Chúa lùi lại đi!

Bạch Phong Công Chúa dịu dàng nói:

- Huynh hãy cẩn thận!

- Cảm ơn Công Chúa!

Hai người chỉ nói ngắn gọn mấy chữ nhưng gửi gắm trong đó mối quan hoài và tình cảm tha thiết nồng nàn khôn tả.

Bạch Phong Công Chúa còn nhìn chàng một lần nữa mới lùi lại.

Sơn Quân cười hắc hắc nói:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu thấy ngươi không cần thiết phải trao kiếm cho cô ta. Vì dù sao lát nữa cũng vào tay bốn quân thôi.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Dịch Cư Hiền! Ngươi không xứng đáng nói câu đó đâu!

Chàng lại tiến ba bước, trầm giọng:

- Tôn giá cũng tiếp Hàn mỗi một chưởng.

Nói xong đưa hữu chưởng đẩy ra.

Vừa rồi chiếm được thượng phong, Sơn Quân lấy lại tự tin, nghiêng răng quát:

- Người nằm xuống đi!

Kèm theo tiếng quát, hữu chưởng vận tới mười hai thành công lực tiếp chưởng, rắp tâm lấy mạng đối phương.

- Uỳnh!

Lại một tiếng nổ lôi động làm tuyết cuốn lên cao mấy trượng, Sơn Quân lùi lại bốn bước liền, vừa giữ mình trầm ổn liền ngược mắt nhìn, sắc mặt chợt biến đi!

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ có hai bàn chân lún sâu xuống tuyết thêm vài tấc!

Đệ tử Âm Mộng Cốc càng hoan hô vang dội.

Hàn Tùng Linh lại bước lên.

Vừa rồi vận toàn lực mà vẫn lạc bại, Sơn Quân lại rơi vào sự khủng hoảng như trước đây, cố nghĩ cách đối phó.

Nhưng cũng không có nhiều thời gian, chỉ chớp mắt Hàn Tùng Linh đã đứng trước mặt quát:

- Chúng ta tiếp tục!

Sơn Quân vung cả song chưởng đánh ra buộc đối phương phải dùng tay trái tiếp chiêu, định bụng cho dù hữu chưởng thiệt thòi nhưng tả chưởng lại chiếm tiện nghi, mình cùng lắm chỉ bị bức lùi còn vết thương của địch sẽ trở nên trầm trọng.

Hàn Tùng Linh đưa song chưởng lên làm như nghênh tiếp nhưng bất thần thu lại, dùng thân pháp Kinh Hồn Chiếu Ảnh lướt sang phải như làn khói, xuất Đạn Chỉ Thần Công điểm sang cánh tay trái đối phương.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền vừa phát chưởng thì không thấy Hàn Tùng Linh đâu, vừa thu chiêu quay sang định đối phó thì đã muộn, bị chỉ lực điểm xuyên qua cánh tay trái như trúng kiếm, tay áo rách hai lỗ máu phun ra.

Hàn Tùng Linh không thừa thế tấn công, cười nói;

- Dịch Cư Hiền! Lẽ ra tại hạ có thể hủy cánh tay người, nhưng để song phương vào vị trí cân bằng nên không điểm gãy xương. Bây giờ chúng ta hãy tiếp tục.

Sơn Quân mặt tái nhợt, lùi lại hai bước, nhìn đối phương đầy phần uất nhưng không biết nói gì. Lão biết Hàn Tùng Linh nói không sai, Đạn Chỉ Thần Công nếu điểm trúng xương tất cánh tay của lão đã bị phế, không còn khả năng tiếp chiến nữa.

Nhưng chút lợi thế cuối cùng đã không còn, chỉ e khó mà hy vọng thần được đối phương trong cuộc chiến hôm nay.

Đưa mắt nhìn sang Ngũ Thiên Khôi, thấy đệ tử vẫn ngồi trên mặt tuyết, chưa lấy lại thần sắc, Đơn Kiếm Hồng đứng bên cạnh, xem ra không thể cứu được nữa.

Lão chợt quát ta một tiếng lao tới Hàn Tùng Linh, hữu chưởng dốc toàn lực đánh ra.

Hàn Tùng Linh cũng vận tới mười thành công lực nghênh tiếp.

- o O o -